

Глибокі треки

КУПИТИ

Про книгу

Персі Маркс — студентка, що глибоко розуміє музику й тексти. Вона пише статті про інді-сцену та мріє бути почутою. Джо Морров — обдарований музикант, який лише на старті свого шляху. Їхня історія починається з випадкового знайомства в барі й розвивається у клубах, на концертах і за кулісами музичного світу, балансуючи на тонкій межі між дружбою і коханням, талантом і тінню, натхненням і втратою себе.

Поки кар'єра Джо набирає обертів, Персі дедалі гостріше переймається: ким вона є поза роллю його «музичної спільниці»?

Він заскочив мене зненацька в момент, коли я наспівувала якусь дурну пісеньку. Це був 2000 рік, тож можете з легкістю уявити будь-який банальний хіт — найімовірніше, у виконанні бойз-бенду, дівчинки-підлітка в короткому топі або перекачаного гугнявого мужика. Заглибившись у свої думки, я чекала на напій у барі і гадки не мала, що співала, аж поки краєм ока не помітила його усмішку і мене не пронизало відчуття приниження.

— Жахлива пісня, — промовила я, намагаючись говорити невимушено, — але ніяк не можу викинути її з голови.

Ми були знайомі з ним настільки, як зазвичай заведено між людьми в коледжі, яких не представляли одне одному і які ніколи не розмовляли між собою.

Усі називали його Джо, хоча в той момент я вирішила, що ця коротенька дитяча форма імені явно не підходить його тілу довганя. Поклавши лікоть на стійку, він запитав:

— Але чи може бути пісня, яка застрягла в голові, насправді жахливою, якщо вона все ж спромоглася застрягнути в голові?

— Так.

— Але вона просто виконує свою задачу, — сказав він, — бути успішною, легко запам'ятовуватись.

— Дік Чейні був успішним, — відповіла я. — Нацисти легко запам'ятовувались.

Усмішка знов торкнулася його губ.

Бармен підштовхнув мені пиво, і я з вдячністю схопила його, притуливши холодний келих до щоки. Пісня закінчилась, і її місце заповнив гул бару: брязкання кубиків льоду в шейкері, стукіт шайб настільного хокею, пара, що сиділа за барною стійкою і відчайдушно намагалася перекричати телевизор, що висів просто над головою бармена. Джо замовив випивку і почав діставати зім'яті купюри з кишені джинсів. Я вже зібралася повернутися до свого столика, коли почала грати «Sara Smile» Деріла Холла і Джона Оутса, і з його вуст вирвався приглушений стогін.

— Ідеальна пісня. — На цьому його рука занурилась в довгі темні кучері, а потім зісковзнула на щоку, поки він слухав.

«Hall & Oates»! Я обожнювала «Hall & Oates»! Вони були рідкісним вибором музичного автомату для цього часу — гурт, чиє звучання 80-х років більшість моїх знайомих вважала старомодним, проте не настільки, щоб відправляти їхні диски на звалище, хоча, можливо, скоро це саме так і станеться. Я присунулася до барної стійки поруч із ним і слухала дивовижний, пристрасний перший куплет.

— Взагалі-то, — почала я, не в змозі зупинити себе, — я б назвала це ідеальним треком, ідеальним записом. Але ніяк не ідеальною піснею. — І хоча я бачила, що він уже почав розуміти, що я мала на увазі, все одно пояснила — так докладно, ніби йшлося про набагато складнішу ідею:

— Ідеальна пісня має міцнішу структуру: текст, акорди, мелодію. Її можна грати по-різному, виконувати по-різному, проте вона майже завжди лишатиметься ідеальною. Візьмемо, наприклад, пісню «Both Sides, Now» — ти вже вибач, що перетворююся на дівчину, що говорить в барі про Джоні Мітчелл. Будь-який співак, якщо він, звісно, не повний лузер, може зробити кавер на цю пісню, і ти, слухаючи його, покриєшся сиротами, чи не так?

Було дуже сміливо сподіватися, що він знає цю пісню, але, швидко кивнувши, він промовив:

— Абсолютно так.

Я пригнулася, щоб не потрапити під пахву високого хлопця, який забирав випивку у бармена. Очі Джо були скеровані на мене, наче прожектори, тож я продовжила:

— А тепер повернемося до «Sara Smile». Чи можеш ти уявити когось іншого, крім Деріла Холла, хто б заспівав цю пісню так само, як він того дня?

Джо насторожив вуха. Деріл Холл відгукнувся довгим, витонченим рифом. Я рвучко підняла пальця в повітря, слідкуючи за мелодією:

— Бачиш? Найкрасивіша частина куплета — це просто його рифінг. Величну пісню (тут я, звісно, говорю в розумінні попроку) можна покращити за допомогою рифінгу або ж зіпсувати ним. Але вона не може покладатися виключно на імпровізацію.

Джо не здавався зневажливим чи знудьгованим, що було типовою реакцією на подібні мої виступи в минулому. Він не читав мені лекцію про

теорію відносності, роблячи в повітрі лапки навколо слова «хороша музика». Він просто підняв пляшку «будвайзера», притулив її до губ і зробив ковток.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ